

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΝΟΥΦΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Νοτίως τῆς πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων, τοῦ λόφου τῆς Ἀγίας Σιών καί τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλβάμ, εἰς τήν ἀπόληξιν τῆς κοιλάδος Γκεχενώμ (γέενης), εἰς τούς πρόποδας τοῦ λόφου Ἀμποῦ-Τόρ, ἐπί περιοχῆς πετρώδους καί βραχώδους, ταυτιζομένης μετά τοῦ ἀγροῦ τοῦ Κεραμέως ἢ τοῦ ἀγροῦ τοῦ αἵματος, τοῦ ἀγορασθέντος εἰς ταφὴν τοῖς ξένοις μέ τὰ 30 ἀργύρια, τὰ ὅποια ἐπέστρεψεν ὁ Ἰούδας (Ματθ. 27, 7-8), εὐρίσκεται ἡ Ἱερά Μονή τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Ὀνουφρίου τοῦ ἐξ Αἰγύπτου, ἀνήκουσα εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων. Ἐντός καί πέριξ τῆς Μονῆς αὐτῆς ὑπάρχουν πολλοί εὐρεῖς καί βαθεῖς λελαξευμένοι ἰουδαϊκοί καί χριστιανικοί τάφοι. Εἷς ἐκ τούτων φέρει τήν ἐπιγραφὴν μέ τό ὄνομα τοῦ πρώτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἀγίου Ἰουβεναλίου (451μ.Χ.). Ἡ Μονή διατηρεῖ ἐλαιόκτημα καί κήπον.

Ἐκ τῶν ἀνηρτημένων ἐπιγραφῶν πληροφορούμεθα ὅτι κατὰ τούς τελευταίους αἰῶνας τήν Ἐκκλησίαν καί τήν Μονήν ἀνεκαίνισεν ὁ μοναχός Κύριλλος. Ὑπεράνω τῆς εἰσόδου τῆς Μονῆς ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή: *«Πατριαρχεύοντος Γερασίμου τοῦ Α' ἀνιδρύθη ἐκ βάθρων ἡ παροῦσα μονή ὑπό τοῦ ρέκτου τῶν καλῶν Ὀσιωτάτου Κυρίλλου Μοναχοῦ τῇ 10^ῃ Ἰουνίου 1892»*. Ἀνωθεν τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας ἀναγινώσκομεν: *«Ἐπὶ τῆς εὐκλεοῦς Πατριαρχείας Δαμιανοῦ τοῦ Α' ἀνεκαίνισθη ὁ παρὼν ναός ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁσίου Ὀνουφρίου δαπάναις καί ἀναλώμασι τοῦ Ὀσιωτάτου μοναχοῦ Κυρίλλου τοῦ ἐκ Προύσης ὀρμωμένου τῇ 10^ῃ Δεκεμβρίου 1901»*.

Οἱ παλαιότεροι τῶν Ἀγιοταφίτῶν ἐνθυμούμεθα ὅτι πρό τοῦ 1967, ἐπὶ πολιτικῆς κυριαρχίας τῆς Ἰορδανίας, ἡ μετάβασις εἰς τήν Μονήν ἐγίνετο οὐχί ὡς νῦν, ἀπό τῆς Στέρνας τοῦ Σουλτάνου καί τῆς Κοιλάδος Γκεχενώμ, ἀλλὰ ἀπό τῆς Γεθσημανῆς διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Τάφου τοῦ Ἀβεσσαλώμ καί ὅτι ἡγούμενος εἰς αὐτήν ἦτο ὁ γηραιός Ἀγιοταφίτης Χρῦσιππος, βοηθούμενος ὑπό τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

Ἐνθυμούμεθα ἐπίσης ὅτι μετά τό 1967 ἀνέλαβε τήν ἐποπτεῖαν καί φροντίδα ἀνακαίνισεως τῆς Μονῆς ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Πέτρας Γερμανός μέ ἡγούμενον τόν μακαριστόν Ἀρχιμανδρίτην Σάββαν Τυχερὸν. Τότε ἐγένοντο καί ἐκτενεῖς ἀνασκαφαί καί ἀνεκαλύφθησαν τάφοι λελαξευμένοι ἐντός καί πέριξ τῆς Μονῆς. Πρὸς τό τέλος τῆς δεκαετίας τοῦ 1970 καί τὰς ἀρχάς τῆς δεκαετίας τοῦ 1980 ἀνέλαβεν αὐτήν ὁ Ἀγιοταφίτης Ἀρχιμ. Κάλλιστος Δούρβας, προβάς εἰς σημαντικὰς ἀνακαίνισεις καί δομικὰς στερεωτικὰς ἐργασίας τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν χώρων τῆς Μονῆς. Τό ἔργον τῆς συντηρήσεως, ἀνακαίνισεως καί ἐξωραΐσεως τῆς Μονῆς συνεχίζει σήμερον ἐπιμελῶς ὁμάς μοναζουσῶν, τῶν ὁποίων ἡγουμένη εἶναι ἡ μοναχή Παῖσια.

Εἰς τήν Μονήν ταύτην κατηυθύνθη τήν πρωΐαν τῆς Παρασκευῆς, 12^{ης} /25^{ης} Ἰουνίου 2010, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀβήλων κ. Δωρόθεος καί ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ὀσίου πατρός ἡμῶν Ὀνουφρίου, τοῦ ἀσκητικῶς βιώσαντος ἐν Αἰγύπτῳ, προηξήρξε τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργούντων αὐτῷ, Ἀγιοταφίτῶν ἱερέων καί διακόνων.

Πρὸς τούς ἐν εὐλαβείᾳ προσελθόντας καί τῆς θ. Λειτουργίας μετασχόντας, μοναχοὺς, μοναχὰς καί λαϊκοὺς πιστοὺς, ὁ Σεβασμιώτατος ἐκήρυξεν τόν θεῖον λόγον περὶ τοῦ βίου τοῦ Ὀσίου Πατρός ἡμῶν Ὀνουφρίου. Περὶ τούτου παραδίδεται

ὅτι, ἀκούσας διὰ τόν βίον τοῦ προφήτου Ἡλίου καί τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἐπαρδειγματίσθη καί ἐξῆλθεν εἰς τήν ἔρημον καί ἔζησεν εἰς ἄκραν νηστείαν, προσευχήν, ἡσυχίαν, ἀκτημοσύνην καί γυμνότητα, ἕως ὅτου συνήντησεν αὐτόν ὁ Μέγας Παφνούτιος καί ἐπιμόνως ἐζήτησε καί ἐδιηγήθη αὐτῷ τά τοῦ βίου αὐτοῦ, ἅτινα καί παρέδωσε τῇ Ἐκκλησίᾳ. θεωρεῖται δέ σήμερον ἀπό τόν εὐσεβῆ λαόν τοῦ Θεοῦ ὡς ὁ προστάτης τῶν δικαστῶν καί τῶν δικαζομένων, γενικώτερον δέ τῆς Δικαιοσύνης.

Μετά τήν θ. Λειτουργίαν ἐτελέσθη λιτανεία τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τοῦ Ἁγίου Ὀνουφρίου πέριξ τῆς Μονῆς καί τῶν ὡς ἄνω προαναφερθέντων ἀρχαιολογικῶν χώρων.

Μετά τήν λιτανείαν ἐπηκολούθησε δεξίωσις εἰς τό ἡγουμενεῖον, μεθ' ἧν μοναστηριακή τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.